

Og denne smålurvethed synes jeg vi skal prøve at tage fat i. Vi har ikke engang noget at lade hinanden høre, og det er slet ikke noget, der behøver at være et politisk stridsspørgsmål. Men er det sådan, vi ønsker det, når vi samtidig pøser ressourcer ud til sjove, mærkelige ting for at holde folk beskæftiget med alt muligt andet?

Vi har sådan en arbejdstitel på noget, vi drøfter meget i øjeblikket i CD's folketingsgruppe. Indtil videre hedder det »Et rarere samfund«. Og den går jo slet ikke, fordi hvordan kan man forklare, hvad det er? Men det er et samfund, hvor der er mere luft, hvor effektiviteten måske, tror jeg, bliver større, hvor der er flere, der tager fra, og hvor der er opgaver, som blev løst »i gamle dage, da jeg var en lille dreng«, som det hedder.

Dengang jeg var en lille dreng, var der altså to i sporvognene; der var en, der billetterede, og en, der kørte. Og i dag har vi buschauffører, der på stribe får hjertekvababbelse og mavesår osv. osv. Hvorfor skal vi have det? Var det gammeldags? Det var på tidspunkter, hvor Danmark havde sin største stigning i velstand, i 1950'erne og 1960'erne. Da kunne vi have de job. Da havde vi 300.000-400.000 gode servicejob, som folk var glade for. Det var ham på stationen, der kunne give den ældre dame hjælp med kufferten. Det var dér, hvor man kunne henvende sig til et levende menneske og købe en billet. Man kunne gå hen og bede om en billet, man skulle ikke stå og have udvidet ledvogterprøve i de der elendige automater, som så ikke virker alligevel. Man turde køre med tog eller bus, fordi der var flere mennesker med, togbetjente, der gik med. Jeg ved, at man taler om det her, men det går så langsomt, det går så langsomt, og vi har folk nok til det.

Det er sådan nogle ting, vi ville kalde et rarere samfund. Vi vil her specielt fokusere på de grupper, vi kalder »Dem uden hornorkester«. Det er også en arbejdstitel: »Dem uden hornorkester«. Det er dem, der ikke har de store organisationer, der kommer rendende og råber op.

Hertil regner vi også børnene. Jeg er så bedrøvet over, at regeringen ikke kunne få snøvlet sig færdig med et ordentligt, gedigent forslag om det med arbejdsmiljøet i skolerne og blandt de unge under uddannelse. Det vil CD komme med. Det er muligt, ministrene har noget i kogegryden et sted, det ved jeg ikke, men det har vi lige stillet spørgsmål om.

Jamen man kan ikke bede om effektivitet og interesse og engagement i folkeskolen eller an-

dre steder, når de sidder 28 i et lurvet lokale og går ud til et frikvarter, der består af en asfaltbane og et basketballstativ, der gik i stykker for 6 år siden. Jamen hvad er det for noget? Og det er jo dem, vi skal sætte drømme op for. Det er jo ikke os andre halvgamle nisser, der kommer til at bestemme i næste århundrede eller i næste årtusind. Det er dem med det der basketballstativ, der er så lurvet. Det er dem, og det snakker vi ikke om. Vi skal have nogle bedre vilkår for folkeskolen. Det er noget af det, CD vil arbejde meget på, også i de kommende finanslovforhandlinger.

Vi ser jo meget gerne en bedre skole, og der er meget på vej rundt omkring. Vi fik en anden overenskomst. Der er åbnet mulighed for noget. Nu skal den bare ikke misbruges til, at det hele bare bliver sparet væk. Nu skulle vi prøve at få den skole, der er det samlende kvalitetssted for børnene i løbet af dagen.

Danmark har verdensrekord i udgifter til pasning af børn, men vi har europæisk bundrekord, når det drejer sig om udgifter til uddannelse af børn. Hvorfor ikke vende det om og sige: Udvikling, uddannelse på skolen dagen igennem, og det er lige fra ekstra matematik til elektrisk guitar eller computernørderne på tværs af alder, der går et andet sted hen og lærer noget mere, osv. osv., en skole, der samler alle disse aktiviteter og giver de børn en langt bedre dag, der er interessant, der gør dem interesseret i noget. Det er det, det kniber med i folkeskolen: Interessen, det, at man kan blive nysgerrig.

Og så er det jo næsten håbløst at sige noget om folkeskolen; den er så forskellig, så det skriger til himlen. Nogle steder går det jo vældig godt og i retning af det, jeg siger her, og børnene er interesserede, og det er jo det altafgørende. Andre steder er det fuldstændig, som da vi andre gik i skole, og det er næsten ikke til at bære.

Så jeg vil spørge statsministeren, hvordan vi får det gjort. Jeg ved det ikke. Vi kunne starte med at være enige om, at børnehaveklassen blev gjort obligatorisk. Kunne vi dog ikke få det besluttet i hvert fald – det er vi vel enige om – og så prøve at gå ind og sige: Hvad kan vi gøre for at tilskynde kommunerne til at bruge de nye aftaler med lærerne positivt og godt? Det drejer sig ikke bare om en ekstra dansktime på fjerde klassetrin. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om at få skabt en helt anden ud-